

Opinió

LA MARXA DE TUBERT

Les Germanetes dels Pobres han enviat una carta als gironins sol·licitant aliments per atendre la creixent demanda dels més desfavorits. Especifiquen a la carta que no reben «subvencions ni ajudes del Govern». Paradoxal en una Catalunya que, probablement, sigui el país del món que

Jordi Xargayó

concedeix més subvencions per càpita. És clar que la quantitat no té res a veure amb la qualitat. Divendres, Diari de Girona va publicar que Pere Tubert deixa la presidència de Mifas, cansat de l'Ajuntament de Girona i la Generalitat. Mifas continuarà, perquè té una sòlida estructura, però la retirada d'una persona tenaç com Tubert és una pèrdua irrecuperable. Catalunya fa temps que està expulsant de la primera línia les persones combatives i

crítiques amb el poder (català). Només queden els submisos. La mala jugada de l'Ajuntament de Girona retirant a Mifas la concessió de les zones blaves per donar-les a una empresa de Madrid ha sigut un cop moral –jo diria que superior a l'econòmic– del qual no s'ha refet. Tubert, que feia uns trenta anys que lluitava per la integració dels minusvàlids a la vida laboral i social, veu ara com tornem als vells temps de la caritat.

Cartes

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

Un premi ben merescut

LLUÍS TORNER I CALLICÓ. GIRONA.

■ Aquesta darrera setmana del tardorenc mes de novembre, amb un temps que gairebé podríem qualificar d'hivernal, per la seva considerable fredor, un acte, eminentment ciutadà, ens ha dut, simbòlicament parlant, un xic d'escalf a tots aquells i aquelles que bé per la nostra naixença, per haver vingut a viure-hi, o per altres raons, estimem aquesta nostra preuada ciutat, Girona. Ens referim a l'acte, que per trenta-dosena vegada ha tingut lloc a la nostra ciutat, mercès als auspicis del Rotary Club; es tracta, ni més ni menys, que el lliurament del Premi Manel Bonmatí de periodisme, que s'atorga a l'autor d'un article sobre la ciutat de Girona.

En aquesta ocasió el premi ha estat atorgat a un professor-escriptor, molt conegut pels seus nombrosos articles publicats, des de fa bon nombre d'anys, amb una assiduïtat gairebé diària, en aquest *Diari de Girona*, en Jordi Vilamitjana. És tracta d'un colpidor treball que, més que periodístic, mereix el qualificatiu de literari, ja que en el seu contingut, sota el títol de «No em dugueu enlloc més», fa una mena de declaració d'amor a la ciutat que l'ha vist néixer, i en la qual s'ha fet gran, ha treballat i ha format la seva família i el seu cercle d'amistats. El seu article co-

mença reproduint un dels fragments més colpidors del *Cant Espiritual* de Joan Maragall, i segueix amb una prosa poètica d'una gran sensibilitat, on fa una mena de testament literari, en favor o millor dit súplica, de poder seguir gaudint, en aquesta vida i fins en l'altra, de tot allò que per a ell representa la seva ciutat i tot allò que la compon, i que tant estima, des de la natura a l'entorn ciutadà, la família, els amics, els records; en una paraula, tot allò que fa olor o té que a veure amb Girona i el seu entorn.

No és gens estrany que als que varen ser presents a l'acte i varen escoltar la lectura de l'article, per boca del propi autor, s'impregnessin d'uns sentiments plens d'emoció. Vagi, doncs, la nostra sincera felicitació al prolífic autor.

Fou Tejero un terrorista?

JOSEP MARIA BOSCH. GIRONA.

■ Veig que al Diari, en els darrers dies, hi ha hagut un intercanvi d'opinions sobre si Tejero fou realment (o no), un terrorista.

És evident que no tindria cap sentit cercar el significat de terrorista en els diccionaris, així que emprarem aquest adjectiu d'acord amb el concepte que es té habitualment. He de dir, en principi, que el propi Tejero es contesta ell sol, en dir que s'ha passat bona part de la seva vida combatent el terroris-

me a «Cataluña y Vascongadas» (sic). Per tant, segons la seva opinió, els GAL, per exemple, no serien terroristes. A tots els extremistes els passa el mateix. Se'n van tan a l'extrem... que es toquen per darrere.

Personalment, penso que Tejero va ésser un perillós terrorista, per dues raons bàsiques. En primer lloc, perquè la seva acció podia derivar en centenars o milers de morts. En segon lloc, i molt més greu encara, ell va ésser el que es podria anomenar «terrorista de guante blanco» (els americans en dirien, probablement, «white collar terrorist»), atès que no va haver de buscar les armes pel seu compte, sinó que les tenia en el seu equipament oficial.

De la resta de coses que diu el subjecte, en el seu escrit, destacaria les següents:

Segons la seva visió, Franco, el dictador i genocida, va «ésser un militar preclar... que ens va ensenyar a conviure en pau als dels dos bàndols». Suposo que deu entendre per conviure en pau matar milers de persones, un cop acabada la guerra, pel sol fet de pensar diferent al dictador.

De 30 anys, en va complir 13, segons ell mateix admet. Per cert, no recordo que en la seva excarceració es produís, per part dels mitjans de «la caverna» (em refereixo a aquests que, cada dia, defensen, amb vehemència, les diferents formes de totalitarisme), cap mostra

de preocupació per l'alarma social que es creava, ni cap retret al govern del moment.

La ideologia «aznariana»

CARLOS MARIN ROURE. FIGUERES.

■ Un cop més, Ana Botella, alcaldessa de Madrid i dona de José M. Aznar, ens ha obsequiat amb una frase eloqüent, d'aquelles que tindran la seva minúscula i curta història per fanfarrona, gratuïta i desubicada, ja que de graciosa no en té res. També copiada, res a veure amb la seva capacitat de generar passió com quan allò del «relaxing cup» i el seu discurs en mà confeccionat per un suposat professional de la comunicació. No cal pensar molt per deduir que només un marit expresident d'Espanya i amb vocació de salvapàtries podria haver desenvolupat un concepte tan fanàtic i ridícul de la seva pròpia ideologia. Segurament a ella li va fascinar i va esperar la primera ocasió per deixar-la anar en públic i ser famosa per un dia, una altra vegada. Tot sigui per fer bullir l'olla, ja que ells ja la tenen plena.

Moltes gràcies!

ANNA MARI MASGRAU. GIRONA.

■ Un any més la Fundació Astrid-21 ha organitzat el seu sopar benèfic per recaptar fons. I en mo-

ments tan difícils com els que estem vivint, la generositat de la gent es fa palesa en tot el que els demanem, ja siguin regals o col·laboracions materials però també la de la gent menys anònima, i concretament ens referim a l'Hotel AC Palau de Bellavista, en particular a l'Anna i la Pat, així com el treball del Ginjoler, especialment en les figures de la Carme i en Xevi. Si no hagués estat per la seva disposició constant i la seva entrega a aquesta causa que d'entrada els venia de nou i que al cap i a la fi no és la seva, aquest sopar no hauria estat possible. En tot moment una cara amable i una total disponibilitat per portar a terme totes les idees que nosaltres teníem. I només podem dir gràcies, a ells i a tots els que han col·laborat d'alguna manera amb aquest sopar: regals, voluntaris, cambriers, assistents al sopar i les taules o.

Vosaltres ens doneu forces per seguir endavant.

ACLARIMENT

■ El vol que l'aviador francès Lucien Demazel va fer el 7 de desembre del 1913 entre Barcelona i Sant Feliu de Guíxols (veure suplement *Dominical* d'avui) va ser el primer entre dues ciutats de Catalunya, però no d'Espanya: uns mesos abans s'havia volat entre València i Alacant.

Josep Miquel Bausset
MONJO DE MONTSERRAT

EL VATICÀ II I LA PRIMAVERA ECLESIAL

El Vaticà II va ser una primavera eclesial, que va propiciar l'*aggiornamento* de l'Església. El canvi més visible que vam observar a partir del Concili van ser les celebracions litúrgiques. Abans del Concili, els preveres celebraven l'Eucaristia d'esquena al poble, en veu baixa i en llatí, mentre que els fidels, sense entendre res, assistien a la missa d'una manera passiva, com un espectacle, passant el temps resant el rosari o fent novenes. I és que l'Eucaristia no manifestava la dimensió comunitària del Misteri Pasqual.

Al darrere de la missa preconiliar hi havia una Església de cristiandat, piramidal i jeràrquica, que va néixer amb l'emperador Constantí i que amb el papa Gregori VII, es va centralitzar i jerarquitzar encara més. L'Església era el Papa, els bisbes i els preveres. Per la seva part, tant el concili de Trento, al segle XV, com el Vaticà I, van ser uns concilis defensius, que van identificar l'Església amb la jerarquia, sense tenir en comp-

te la dimensió de comunió i de fraternitat que hi havia al principi del cristianisme.

Els canvis propiciats pel Vaticà II havien anat germinant anys abans amb el moviment bíblic, litúrgic, patristic, amb els capellans obrers i amb teòlegs (Rahner, Congar, Danielou, Balthasar, Chenu) que van substituir la teologia Escolàstica per una teologia bíblica. Molts d'aquests teòlegs que van «preparar» el Concili, havien estat censurats i sancionats pel papa Pius XII en l'encíclica *Humani generi*, de 1950. Però després van ser decisius en l'*aggiornamento* de l'Església. El Vaticà II va passar d'una Església que condemnava el món, a una Església que dialogava amb ell, ja que trobava llavors del Verb a totes les cultures i valorava positivament la persona humana, la creació i la ciència.

En contra de la centralització tridentina, el Vaticà II anteposava l'expressió Poble de Déu a la jerarquia, passant d'una eclesiologia de cristiandat a una eclesiologia de comunió, un factor que afavorí l'ecumenisme i el

diàleg amb les religions no cristianes. Amb el canvi de l'eclesiologia, hi hagué també un canvi de litúrgia. El Concili veia l'Eucaristia, no com una acció només del sacerdot, sinó de tot el Poble de Déu i per això va adoptar les llengües vernacles, l'altar de cara al poble, el ritu de la pau o la comunió amb el pa i el vi.

El Concili va valorar positivament la llibertat religiosa, a diferència de l'Església preconiliar. Cal recordar que el papa Gregori XVI, en l'encíclica *Mirari vos*, de 1862, qualificava la llibertat religiosa com a «deliri i error pestilent» i Pius IX, el 1864 també la condemnava.

Del Vaticà II en va eixir una Església samaritana, ja que, com digué el papa Pau VI, «en el rostre de cada home, especialment si s'ha fet transparent per les seues llàgrimes i pels seus dolors, podem i hem de reconèixer el rostre de Crist».

Ara, amb el papa Francesc, hem de fer possible una nova primavera en el si de l'Església i un nou *aggiornamento* eclesial!